

איזוהו מקומן

א. דערמאנט איידן נאר איידן דעם ארמ, וואס עס האט זיך געטון דארט, אין ארץ ישראל אין ירושלים. מ'האט מקריב געווען זבחים, שלמים עולות ונסכים, בזמן שבית המקדש היה קים.

(2) מ'איז עולה געווען לריה, אויף דעם הייליגן מזבח, אויף דעם ארט אלע מיני קרבנות, לכפר עונות, הרצון והאונם, ווי גרויס איז געבעד היינט דאס רחמנות.

(2) בקולות וברקים, וויינען מיר אויף דעם מקום, אז דאס ארט איז געווארן אוועק-גענומען. אז מ'טוט זיך דערמאנען, אז דאס איז מער נישט פארהאנען, דאס הייליגע מקום איז אוועק-געקומען.

(3) עס וויינען און קלאגן, עס שרייען עס זאגן, אלע טאג, די בני מלכים, יעדן טאג אינגערפרי, פֿרעגן מיר איינזא, מקומן של זבחים.

ב. מ'האט אונז א נידער-געשטעלט, דאס הייליגע געזעלט. וואס האט אונז דעמאלטס געפֿעלט? - אנגעהויבן פון עבירות, נישט געוויסט פון קיין גזירות, אזוי-ווי די גמרא פארציילט:

(2) מעולם לא לן אדם בירושלים, ועבירה בידו - מ'איז נישט געווען נתקנים. ווייל אויף יעדן חטא, וואס איז חלילה געשען, האט די קרבן תמיד מכפר געווען. (3) אפער היינט ווער קען דערטראגן, מ'האט געבעד א פילע מאגן, מיט פארשידענע נארישע דרכים. איפער דעם יעדן אינגערפרי, פֿרעגן מיר איינזא, מקומן של זבחים.

ג. באלד אינגערפרי, נעמט מען זיך די מיה, מ'נעמט זיך דאווענען מיט פונות. דערמאנען זיך די אידן, אז תפילות איז במקום תמידן, אז דאווענען איז אנשטאט קרבנות.

(2) דער קהל מיטן ש"צ, איז נאר איין ערזאין, אנשטאט קרבנות, בלויז א תפילה. אז מ'דערזעט זיך וואו מ'האלט, מאכט מען שוין א געוואלד, בנה ביתך כבתחילה.

(3) מיר פֿרעגן נאר דאס איינע ווארט, ווי זעט מען שוין צוריק דאס ארט, מקריב ויין תמידים ונסכים. איז ווי לאנג נאך ווי, וועט מען פֿרעגן איינזא, מקומן של זבחים.

ד. מיר פֿרעגן בשפה רפה - די שאלה מה יפה, מה יפו פעמיו בנעלים. אזוי ווי שייך, און ווי גוט, זענען געווען די מריט, ווען אידן זענען געגאנגען עולי רגלים.

(2) צדיקים וחסידים, ארימלייט און נגידים, זענען געגאנגען באהבה ובריעות. באחדות געווען געגרינדן, בגוף ונשמה צוזאמען געבינדן, א קשר בלב ונפש, מיט גלייכע דעות.

(3) שרייט געוואלד קומי רוגי בלילות, אויף דרפי ציון אבילות, סזאלן אויפגעהויבן ווערן ציונים דרכים. אזוי, באשעפער! ענטפער דו - אויף די שאלה איינזא, מקומן של זבחים.

ה. עס האט אינגאנצן א דורך גענומען, דאס שיינקייט פון ירושלים קומען, ווי שייך זענען געווען די טייערע געגאנגען. געגאנגען מיט ריינע מחשבות, מיט חדות הלכות, ווען אידן זענען קיין ירושלים געגאנגען.

(2) מ'איז געווען אזוי טייער, ס'האט געפֿרענט ווי א פייער, השראת השכינה האט מען כסדר געזען, פון די שכינה האט מען זיך נישט געקענט שייידן, מ'האט געפילט א מתקנות און א טעם גז עדן, אזוי וואס איז היינט געבעד געשען.

(3) לאמיר וועלטן רייסן, השם יתברך זאל שוין מער נישט פֿעסן, ער זאל זיך איפֿערקעטן צו די בני מלכים. איינציגער רדשא בריך הוא, פארענטפער דו דעם איינזא, מקומן של זבחים.

ו. ווען עס קומט חודש ניסן, ווערט דאס הארץ צוריקן, מ'דערמאנט זיך פון דער מצוה פון שנה לבית אבות. ווי מ'האט דאס גע'שחטן', די הייליגע אורות האבן געלויבטן, מ'איז געווען א שמחה ביים יודע מחשבות.

(2) און אז מ'דערמאנט זיך אזוי, פון די מצוה "ועצם לא תשכרו בו", מ'האט נישט צובראכן קיין עצמות. אפער היינט מאגרא רמות, צוברעכט מען אידישע עצמות, אזוי עס ווערן פארטריבן אידישע נשמות.

(3) אזוי באשעפער - געוואלד! עס זאל שוין ויין באלד, שוואלן ודורשין בהלכות פסחים. און מאקע באותו היום, זאל שוין ויין ונאכל שם, מן הזבחים ומן הפסחים. אזוי באשעפער אייל זיך שוין צו, מ'זאל שוין וויסן איינזא, מקומן של זבחים.

ז. דער רבנו דעלמא פולא, וועט צוהערן אנדער תפילה, מיר זאלן געהאלפן ווערן מיט א ישועה אצינד. אויף דעם פֿעטן מיר אויף, ס'זאל נתעורר ווערן דעם פֿח, מקרב צו ויין די גאולה שלימה געשווינד.

(2) מ'וועט זען ווי עס שטייט, פלוצלינג גרייטערהייט, דער בית המקדש, דער בית והעליה, וועט זיין הכל מודה, יחד כולם חודג, מקריב ויין א קרבן תודה אויף די ישועה.

(3) און גלייך באותו היום, וועט זיין ונאכל שם, מן הזבחים ומן הפסחים. מען וועט שוין וויסן וואו, בניהותא - איינזא, מקומן של זבחים.

"פסח'דיגע ניגונים אויף אידיש" מגיש:

בְּנֵה בֵּיתְךָ

ר' יצחק אונגר

- א. איך מאל מיר אויס א שיין בילד, וואס א רגש מיט געפיל האט א איד געפילט, ווען דער בית המקדש איז געשטאנען, און אלע זענען עולה רגל געגאנגען, ס'איז געווען הערליך און שיין.
מיט הרהורי תשובה זיך אנגעגרייט, מצוות ומעשים, מיט העכערקייט, קינד און קייט, פון גרויס ביז קליין, ס'איז געווען מלא חן, קיין ירושלים צו אונזער היים.
בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ.
- ב. דרכי ציון זענען געווען געגרייט, צו די טריט פון די אידן מיט גרויסע פרייד, דאס הארץ איז געוואקסן, איך שטעל מיר נאר פאר, קומען צום פלאץ וואס מען בענקט א גאנץ יאר, קומען קיין ירושלים.
ערב פסח נאך חצות מיט'ן העכסטן געפיל, דער הר הבית איז שוין פיל, גע'שחט'ן געשפריצט און מקריב געווען, און דער איד האט געוואלט עפעס נאר זען, אין ירושלים, אין אונזער היים.
בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ.
- ג. הערליכקייט מיט שיינקייט א יעדן טריט, מיט גאלד און זילבער מקבל געווען דאס בלוט, קדושה מיט טהרה האט יעדער געפילט, ווען די לווים האבן דעם הלל געשפילט, קען פון דעם שענערם זיין?
די אידן וואס זענען געווען געציילט, בראטן דעם פסח זיך שטעל געאייילט, מיט הלל יהודה און שבת הבואה, געפירט א סדר די בני הבויה, אין ירושלים, אין אונזער היים.
בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ.
- ד. ומפני הטאניו, וועגן אונזערע זינד, וויינט יעדער איינער ווי א קליין קינד – גלייט מארציני, פארלוירן דעם בית תפארתינו, פארטריבן פון אונזערע היים.
ונתרחקנו, מיר זענען ווייט, פון די שיין און ליכטיגקייט, ואין אנחנו, מיר קענען נישט, זאל ווערן צוריק אויפגעפרישט, אונזער היים ירושלים.
בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ.
- ה. באשעפער! הער אויס אונזער תפילה, און בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, מיט דיין גרויס רחמנות קום שוין צוריק, ווייל יעדער איז דאך דארשטערק, צו דיין הייליגע היים.
די בָּהֲנִים צו די עבודה צוריק-קערן, פון די לווים די שירה אויסהערן, אלע אידן עולה רגל זיין, אזוי וועט מען גליקליך זיין, אין בית המקדש אין ירושלים.
בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּבִתְחִילָה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ.

לקבלת השירים לשמיעה:

pesachdige.nigunim@gmail.com, אא כאן